

*Lina
& Lotta*

Två helt vanliga hundliv

Birgitta van Roseel

Lina och Lotta
Två helt vanliga hundliv

Innehållsförteckning

Inledning

Linas berättelse

Linas och Lottas berättelse

Avslutning

Inledning

2012-08-17. Det var fortfarande sommar. Faktiskt en av de första riktiga sommardagarna, trots att vi hade kommit en bra bit in i augusti. Solen och värmen hade äntligen kommit tillbaka.

Jag satt i skuggan under markisen ute på altanen. Tankarna for runt i huvudet. Försökte njuta av allt det vackra runt omkring mig. Växterna hade återfått livslusten. Färgerna var fortfarande starkt lysande, men en del blad hade börjat tappa lite av sina gröna nyanser och några hade redan vissnat. Det lyste rött, gult, orange, cerise, rosa; ja även blått och lila. Forsythian hade, för flera månader sedan, tappat sina gula blommor. De ersattes snabbt av vackert gröna blad, och de nya skotten hade vuxit enormt, säkert långt över en meter. Också flädern hade bytt skepnad. De resterande vita blommorna, som inte blev plockade vid safttillverkningen, hade bildat små fruktklasar, ordnade som mindre fat. Bären var fortfarande gröna. När de mognat skulle de få en mörk lila ton. Det var också länge sedan irisen stoltserade med sina stora blommor i alla möjliga blå nyanser. Bladverken, som jättestora grästuvor, var fortfarande dekorativa. Grupperna med rosenspirea och lavendel lyste vackert.

Omkring och under all växtlighet var marken helt täckt av natursten. Fina, runda kullerstenar i olika färger, storlekar och mönster. En del var släta, andra skrovliga. Stenarna var så vackra. Ingen var den andra lik. Allra vackrast var de när de var våta.

Luften var klar och frisk som efter ett fint sommarregn. Termometern visade dryga tjugo grader, och det fläktade en lätt bris från havet.

När jag satt där och tänkte, så kändes det nästan onaturligt vackert. Men inombords var det långt ifrån detta stilla paradis. Det var fullständig kaos! Ångestladdat!

Min man och jag hade just tagit ett mycket svårt beslut. Våra två små tappra Jack Russelflickor skulle få somna in. Drygt femton och tretton år gamla. Mor och dotter. Detta var ett stort, tungt steg; ett mycket svårt avgörande. Hur skulle man veta när det är dags? Vi hade haft samma beslutsångest många gånger tidigare. Då hade det gällt familjens marsvin, kaniner, inte minst ett antal katter och även hästar. Det var så svårt! Gjorde vi rätt? Vi kanske borde vänta lite till?

Varför blir man så ledsen? Numera har djuren en självklar plats i familjen. De behandlas som familjemedlemmar och nära vänner. De får mänskliga namn och egenskaper.

Jag borde tänka positiva tankar! Tänka på att vi haft en stor förmån. Att dessa små, underbart fina och trofasta hundar bott hos oss i femton år! Så härliga år! Dessa fantastiska vänner! Ständiga följeslagare på promenader. Perfekta sällskap för oss och för våra katter.

Lina och Lotta hade båda blivit gamla och trötta med diverse åldersrelaterade skavanker ... Det hade under en längre tid känts som om en snara långsamt, långsamt dragits åt runt halsen. Ibland levde hoppet några korta stunder, men nästan alltid gick förändringarna åt fel håll. Nu var beslutet taget. Strax skulle vi ha en sista helg tillsammans.

Vår vän och yngsta dotterns svärfar var veterinär. Han var bra på sådant här. Skulle hjälpa hundarna. Nu måste alla mörka tankar motas bort, så sista helgen kunde bli ett fint, ljust minne! Så vi skulle få glädjas tiden ut.

Linus berättelse

Året var 1997. Gården låg vid kusten en bit söder om Göteborg. Några kilometer från den plats där jag skulle bo. Min blivande familj hade tre hästar inackorderade där. Det var en mycket fin hästgård med stora, bra boxar, många fina hagar och ett rejält ridhus. Hästarna hade varit på gården ungefär ett år. Familjens båda döttrar var aktiva tävlingsryttare sedan lång tid tillbaka.

På gården bodde en kvinna som var ansvarig för verksamheten. Min första matte. Hon hade två små Jack Russeltikar; Lisa och Lollo. Lisa var sex år och Lollo dotter. Lollo var fjorton. Dessa hundar sprang lösa på gården, och de var allas kelgrisar. De var strävvhåriga och mest vita med lite bruna och svarta tecken. Mycket charmiga. Lisa skulle få valpar, första kullen. Hon var parad med en släthårig hane av samma ras. Då var Jack Russel inte godkänd som ras, vilket den är numera. Det fanns inga stamtavlor. Valparna skulle födas strax före midsommar.

Den sjuttonde juni föddes ett helt gäng valpar; hela åtta stycken. Jättesöta! Det fanns till och med ett par svarta med lite brunt. Den färgen var mycket ovanlig. En av de svarta var jag!

Själva valpningen skedde i en stor låda inne i bostaden. Jag kom ut som nummer två. Det gick väldigt snabbt. Mamma bet visst av navelsträngen och slickade mig. Jag var pigg med en gång. Strax kom nummer tre och sedan fyran. Så höll det på tills alla åtta var födda. Vi var pigga och hungriga. Det fanns spenar till var och en. Och det kom god

mjölk ur dem. Konstigt, men vi visste att vi skulle suga på spenarna. Det kryllade av valpar i bingen. Jag minns att ibland klev jag på någon, ibland klev andra på mig. Mamma var noga med att sköta om oss. Hon slickade oss ofta. Ibland slickade hon under våra svansar och då kom det kiss och bajs ...

Vi, mamma Lisa och valparna, fick flytta ut till stallet efter ett par dagar. Där fanns en ledig box som vi fick bo i. Det blev nog inte mycket ridning på gården den veckan. Alla spenderade massor av tid med att beundra oss. I början kunde vi inte se, men när ögonen öppnades såg vi mamma Lisa och alla syskonen. Vi såg också alla som kom och tittade på oss och lyfte upp oss!

Min blivande familj bestod av mamma, pappa, Kristin och Terese. Kristin studerade och bodde fortfarande hemma. Hon föll direkt för mig. Egentligen var det jag som föll för henne först. Det var jag som valde henne! Hon ville ha mig och startade genast operation övertalning. Föräldrarna var måttligt roade över tanken på att få en hund i huset. Ingen av dem hade haft hund sedan de var barn, och då hade deras föräldrar skött hundarna. De visste hur mycket jobb det var med familjens andra djur. Det räckte mer än väl. Anade att det skulle ligga ett stort ansvar på dem. De skulle bli än mer bundna. Alltså skulle det inte bli någon hund i deras hem! Min mamma skötte åtta valpar. Det kunde väl inte vara så jobbigt att sköta en enda liten valp?

De, mamman och pappan, var redan hårt engagerade i döttrarnas hästverksamhet; både med det dagliga arbetet, tävlingsdelen och träningsbiten. Och den ekonomiska biten, var stora sponsorer. Det skulle absolut inte märkas, om det kom en liten hund till deras hus!

Helt plötsligt var det ytterligare en som absolut ville ha en valp hemma. Det var lillasyster Terese. Hon var helt på det klara med att den lilla svarta tiken, jag, skulle få flytta in. Hon skulle gärna hjälpa till att gå ut med mig och passa mig.